

[Statsministeren.]

mærkbar stigning i sin realindkomst, selv om han ikke skulle få andre lønstigninger end dem, der er udsigt til efter den gældende overenskomst.

Hvis man som eksempel tager en lønmodtager, der tjener 50.000-60.000 kr., vil han med de lønstigninger, der er sket gennem året, og med to yderligere dyrtidsportioner efter januarpristallet — som vi jo bestemt må regne med — komme op på ca. 6.000 kr. mere næste år end i år. Den skattelettelser, der træder i kraft 1. januar 1975, medfører, at han får lov at beholde hele denne indtægtsstigning. Trods stigningen i indkomst falder skatten endda med ca. 1.000 kr. Så må han til gengæld regne med forskellige merudgifter på grund af nogle af besparelsesforslagene. I gennemsnit kan det i det højeste dreje sig om et par tusinde kroner. Netto opnår han altså en forøgelse af sin disponible indkomst, og det vil sige den del af indkomsten, der er tilbage, når skatten er betalt, på ca. 5.000 kr. eller ca. 13 pct. Hvis vi så kan nøjes med prisstigninger på 7-8 pct., betyder det, at de reale forbrugsmuligheder stiger med omkring 5 pct. allerede som følge af den lønudvikling, der er i vente efter den gældende overenskomst. Jeg har her helt set bort fra eventuelle ekstra dyrtidsportioner eller dyrtidsportioner til næste sommer.

Det er baggrunden for, at vi mener, man med fuld ret kan opfordre til tilbageholdenhed, den tilbageholdenhed, som er så nødvendig, hvis det ikke skal gå ud over beskæftigelsen. Det er baggrunden for, at vi med rette kan sige, at der er tale om reelle skatteenedsættelser.

Formanden:

Vi går derefter til anden omgang, hvor taletiden er 8 minutter, og jeg beder ordførerne melde sig. Jeg håber ikke, det bliver opfattet som en trussel, når jeg siger, at de, der ikke melder sig, heller ikke får ordet.

Kjeld Olesen (S):

Som tidligere forsvarsminister vil jeg karakterisere debatten i dag som temmelig spredt fægtning. Der har været træfninger sådan rundt omkring, og jeg synes også, at når man gennemgår debattens forløb, har der været skudt en hel del med løst krudt.

Det er naturligt, at der under debatten rejses hård kritik imod regeringen. Jeg lagde mærke til, at statsministeren i sin svartale især hæftede sig ved den kritik, som socialdemokratiet har rettet. Jeg synes lige, vi skal have knyttet til, at partier som f. eks. det konservative folkeparti og andre i høj grad har været kritiske, først og fremmest kritiske, fordi man ikke har fundet, at der har været den nødvendige sammenhæng i regeringens politik; det var det, som hr. Schlüter var inde på. Jeg mener også, at hr. Hilmar Baunsgaard havde en endog forbavsende hård kritik med bemærkningerne om regeringen, der havde afvist at føre en langsigtet politik. Det, man så kan synes, er, at der ligesom eksisterer et misforhold imellem forligspartiernes kritik af regeringen og de samme partiers rosen af dette forlig, vi har diskuteret bl. a. også i dag.

Hvis man skal forsøge nøgternt at analysere tingene, er resultatet vel snarere det, som vi har været inde på, nemlig at der er et misforhold imellem resultatet af forliget og de meget, meget store problemer, som man påstår det ville kunne løse eller afgørende være med til at løse.

Jeg skal ikke trække debatten yderligere i langdrag, men jeg bliver nødt til lige at komme med en bemærkning til hr. Christophersen, hr. Schlüter og andre, der også var inde på spørgsmålet om socialdemokratiets politiske holdning. Jeg tror, man har misforstået noget, hvis man har den opfattelse, at vi kritiserer blot for at kritisere, at der ikke er hold i vor kritik af manglende indsats imod arbejdsløsheden.

Jeg mener også, det er temmelig malplaceret at forsøge at fremstille socialdemokratiet som et parti, der ligesom sætter sig udenfor og kun vil demonstrere. Jeg tror, det var arbejdsministeren, der sagde, at han hadede at gentage. Jeg er meget enig med arbejdsministeren, men man tvinger mig til at gentage, hvad jeg sagde ved en tidligere debat, nemlig at socialdemokratiet i praksis har vist, at vi lever op til det ansvar, vi føler vi selv har. Vi gik ind i et februarforlig og tog de skrub, der fulgte med, fordi det var nødvendige, men ofte upopulære ting, der skulle gennemføres. Vi advarede kort efter februarforliget statsministeren om, at der lurede arbejdsløshed i horisonten. Hr. Anker Jørgensen sagde direkte til statsmini-